

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procuror-șef interimar în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Prisacari, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 27 februarie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 iulie 2019, în privința inculpatului

Derevencu Sergiu XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>31.01.2019 – 27.02.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>22.03.2019 – 16.08.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>25.09.2019 – 04.12.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 27 februarie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Derevencu Sergiu a fost condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal la amendă în mărime de 640 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a administra mijloace bănești pe un termen de 2 ani, și în baza art. 361 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de amendă în mărime de 650 unități convenționale, ce constituie 32.500 lei, cu privarea de dreptul de a administra mijloace bănești pe un termen de 2 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate, SRL „software 4 CML” prejudiciul material în sumă de 41.158 lei.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, a fost respinsă.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Derevencu Sergiu, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al faptelor sale, urmărind scopul însușirii, dispunerii și folosirii ilegale a bunurilor altei persoane încredințate în baza unui titlu, în perioada de timp din luna iunie 2018 până în luna august 2018, fiind angajat în calitate de agent de vânzări pe zona „Nord” a SC „SOFTWARE 4 CML”, SRL în baza contractului individual de muncă nr. 9 din 21.05.2018 și contractului de răspundere materială individuală deplină din 21.05.2018, fiind persoană cu răspundere materială, folosindu-se de situația de serviciu, ilegal a însușit bani în sumă de 7518 lei, care i-a achitat lui Ialău P. pentru producția livrată conform facturii fiscale seria AAE2792353 din 06.06.2018, marfa, care nu a fost comandată, livrată și nu a fost primită de către ÎI „Golovega Galina”, în baza facturii fiscale seria AAE5728921 din 25.07.2018 pe suma de 28.470 lei, care a fost întocmită la solicitarea și în baza datelor prezentate de către Derevencu S. și marfa în suma de 5170 lei, care le-a primit de la SRL „Comandarus” pentru a fi returnată la depozitul SC „SOFTWARE 4 CML”, SRL și care a fost încredințată lui, cauzând SC „SOFTWARE 4 CML”, SRL un prejudiciu material considerabil în suma totală de 41.158 lei.

Tot el, la 25 iulie 2018, fiind angajat în calitate de agent de vânzări pe zona „Nord” a SC „SOFTWARE 4 CML” SRL, folosindu-se de situația de serviciu a primit marfa, care nu a fost comandată, livrată și nu a fost primită de către ÎI „Golovega Galina” în baza facturii fiscale seria AAE5728921 din 25.07.2018 pe suma de 28.470 lei, care a fost întocmită la solicitarea și în baza datelor prezentate de către Derevencu S., folosindu-se de faptul că deținea ștampila ÎI „Golovega Galina”, ilegal a aplicat impresiunea de ștampilă a ÎI „Golovega Galina” pe 2 exemplare a facturilor fiscale date și a semnat în locul conducătorului a ÎI „Golovega Galina”, prin ce a falsificat documentul oficial, care acordă drepturi, pe care l-a deținut și care ulterior a fost prezentat la contabilitatea SC „SOFTWARE 4 CML” SRL.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina, fiind posibilă admiterea cererii, dat fiind faptul că din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana acestuia pentru a permite stabilirea pedepsei.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 191 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea, dispunerea sau folosirea ilegală a bunurilor altei persoane sau ale altor persoane de către cel căruia i-au fost încredințate în baza unui titlu și cu un anumit scop ori refuzul de a le restitui, care a produs daune considerabile, cu folosirea situației de serviciu, și, respectiv, în baza art. 361 alin. (1) lit. b) Cod penal, ca confecționarea deținerea, vânzarea sau folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, confecționarea sau vânzarea imprimantelor, ștampilelor sau a sigiliilor false ale unor întreprinderi, instituții, organizații, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare.

La stabilirea pedepsei, instanța conducându-se de prevederile art. 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal și, ținând cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul și scopul comiterii acestora, de persoana inculpatului, de condițiile de viață, de vârsta

tânără, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, de influența pedepsei stabilite asupra corectării și reeducării acestuia, a concluzionat că urmează a-i fi stabilită o pedeapsă sub formă de amendă, raportată la prescripțiile din art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, instanța a statuat că conform art. 227 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și acestea se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, instanța a respins solicitarea procurorului de a încasa din beneficiul inculpatului cheltuielile judiciare în legătură cu efectuarea raportului de expertiză judiciară în sumă de 3920 lei.

Din materialele cauzei rezultă, că în privința lui Derevencu S. a fost efectuată expertiza privind constatarea faptului de consumare a alcoolului. În adresa organului de urmărire penală au fost remise actul privind prestarea serviciilor de expertiză judiciară cu suma totală de 3920 lei.

Expertiza este o probă care, de rând cu celelalte probe acumulate pe parcursul urmăririi penale de către partea acuzării, au menirea de a demonstra în instanță vinovăția inculpatului în comiterea faptei prejudiciabile imputate acestuia.

Astfel, este obligația acuzării, în calitate de autoritate a statului, de a acumula probele necesare ce demonstrează vinovăția și a identifica persoana vinovată în comiterea unei infracțiuni.

Acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

3. Procurorul în Procuratura municipiului Bălți, Oxana Muntean, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasate de la inculpat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 3920 lei.

Apelantul a invocat că potrivit art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Suportarea cheltuielilor de judecată într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi penale și judecarea cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o. Drept urmare, cheltuielile de judecată sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Astfel, cheltuielile de judecată suportate de către stat în cauza penală de învinuire a lui Derevencu S. urmează a fi încasate din contul acestuia, însă instanța de judecată neîntemeiat a respins încasarea cheltuielilor de judecată, ignorând solicitarea acuzatorului de stat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 iulie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că prima instanță nu a admis derogări de la procedura penală, ce ar duce la casarea sentinței, în legătură cu ce apelul declarat, urmează a fi respins, ca nefondat.

Ori, art. 229 alin. (1), (2) și (3) Cod de procedură penală, stipulează că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, și respectiv, poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Prin urmare, instanța reținând că inculpatul nu este încadrat în câmpul muncii și nu are careva venituri, are familie și un copil minor la întreținere, și anume fiul Mihai născut la 05.05.2009, precum și soția, care nu lucrează, fiind însărcinată, a concluzionat că aceste cheltuieli judiciare nu pot fi încasare de la inculpat, acesta nu dispune de mijloace necesare pentru achitarea acestor cheltuieli, iar obligarea lui la plata acestora ar pune în dificultate materială familia inculpatului. Ori, inculpatul are o stare materială dificilă care nu-i permite achitarea cheltuielilor judiciare.

5. Procurorul-șef interimar în Procuratura de Circumscripție Bălți, Lilia Pascari, a declarat recurs ordinar, în care solicită *casarea parțială a deciziei instanței de apel în latura cheltuielilor judiciare, cu încasarea în contul statului de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 3920 lei.*

Recurentul a invocat, că cheltuielile judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi penale și judecarea cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o.

Drept urmare, cheltuielile de judecată sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi suportat.

Concluzia instanței de apel precum că, apelul procurorului urmează a fi respins și pe motivul stării material precare a inculpatului, este contradictorie și alogică or, instanța de apel a menținut soluția instanței de fond atât în latura penală, cât și cea civilă, în asemenea circumstanțe stabilindu-se vinovăția inculpatului în săvârșirea unei infracțiuni, acestuia îi revine obligația de a plăti statului toate cheltuielile efectuate de la începerea urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare.

Astfel, atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au calificat obiectiv necesitatea încasării cheltuielilor de judecată adoptând hotărâri ilegale și neargumentate în această latură.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) *pct. 14)*, 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) *pct. 6)* Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei judiciare urmează a fi făcută din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

În același timp, solicitarea recurenței de: „*casarea parțială a deciziei instanței de apel în latura cheltuielilor judiciare, cu încasarea în contul statului de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 3920 lei*”, fără a cere și casarea sentinței în aspectul dat, contravine prevederilor art. 435 alin. (1) *pct. 2)* lit. c) Cod de procedură

penală, conform căror rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în instanța de recurs poate avea loc doar dacă nu se agravează situația condamnatului, deci este una absolut neîntemeiată (*pct. 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror-șef interimar în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Prisacari, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 27 februarie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 iulie 2019, în privința inculpatului Derevencu Sergiu XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 20 decembrie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun